

Dosarul nr. 3ra-447/22
2-19195098-01-3ra-19042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. G. Ciobanu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, V. Negru, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

25 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată a Ion Hîncu împotriva Guvernului Republicii Moldova, Cancelariei de Stat a Republicii Moldova și Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat cu privire la contestarea actelor administrative, obligarea emiterii actului administrativ, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu împotriva hotărârii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea

constată:

La 5 decembrie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Ion Hîncu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, Cancelariei de Stat a Republicii Moldova și Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și a cheltuielilor de judecată.

În susținerea acțiunii a indicat că, în fapt, prin Hotărârea Guvernului nr. 25, la 12 ianuarie 2018 a fost numit în funcția de șef-adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat (responsabil de raionul Cantemir), reprezentant al Guvernului în teritoriu.

A menționat că în această perioadă și-a exercitat atribuțiile de serviciu și sarcinile de bază ale funcției respective și nu a primit niciun fel de sancțiuni

disciplinare pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea neconformă a atribuțiilor și sarcinilor specifice funcției în care a activat.

A precizat că în luna august 2019, a participat cu restul colegilor, șefi și șefi-adjuncți ai Oficiilor din toată țara, la o ședință comună organizată de către Guvernul Republicii Moldova, Cancelaria de Stat și Congresul Autorităților Publice Locale, prezidată de prim-ministrul Republicii Moldova și cu participarea mai multor miniștri și deputați din Parlamentul Republicii Moldova, unde s-a declarat că: „Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat au fost staff-uri electorale și conducătorii acestora s-au ocupat doar de alegerile parlamentare și au executat indicații politice, pentru care vor fi dați afară”.

Urmare acestor declarații, a enunțat că la Parlamentul Republicii Moldova a fost înregistrată nota informativă la proiectul de lege cu privire la modificarea unor acte legislative, în care este indicat că șefii oficiilor teritoriale sunt exponenți ai Partidului Democrat, oameni afiliați ai regimului Plahotniuc.

La fel, a afirmat că în același context, s-a discutat despre necesitatea schimbării statutului funcțiilor din funcții publice în funcții de demnitate publică (motiv pentru care va servi concedierea „legală” a conducătorilor Oficiilor teritoriale).

Astfel, în cadrul întrunirilor la care au fost convocați de către organul central de specialitate din ultimul timp, s-au făcut declarații concrete, în mod direct, precum: „Veți fi eliberați din funcții, deoarece ați lucrat pentru regimul oligarhic și ați fost implicați în companiile electorale pentru Partidul Democrat, ați fost staff-uri electorale și ați executat ordine de partid”, fapte care, în viziunea reclamantului, vin în contradicție cu prevederile art. 8 alin. (1), 47 alin. (2), 91 lit. d), e) Codul muncii, art. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, adoptat la 16 decembrie 1966.

A relatat că, în virtutea faptului că funcția de șef adjunct al Oficiului, la momentul angajării sale, potrivit art. 9 alin. (1) lit. c¹) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, avea statut de funcționar public, care beneficiază de stabilitate în funcția deținută, în scopul eliberării acestora din funcții, a fost înaintată o inițiativă legislativă, proiect de lege pentru modificarea unor acte legislative, inclusiv pentru abrogarea art. 9 alin. (1) lit. c¹) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Urmare a acestei acțiuni legislative, la 26 iulie 2019, Guvernul a emis dispoziția nr.103-d „Cu privire la preavizarea unor funcționari publici de conducere”, despre care a luat cunoștință la 08 august 2019.

A mai notat că reavizarea dânsului a avut drept temei condițiile art. 63 alin. (1) lit. c), alin. (2) din Legea nr. 158/2008, adică în legătură cu reducerea efectivului de personal sau în urma modificării statutului de personal.

La 30 august 2019, Guvernul Republicii Moldova a emis dispoziția nr. 176-d „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale domnului Ion Hîncu” (publicată în M.O. nr. 273 din 2 septembrie 2019), din data de 9 septembrie 2019.

A precizat că Hotărârea Guvernului nr. 657/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea structurii și efectivului-limită ale Cancelariei de Stat, precum și Hotărârea Guvernului nr. 845/2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, nu au fost modificate la capitolul atribuțiilor, structurii și statelor de personal, iar imposibilitatea de a-și exercita în continuare atribuțiile în aceeași funcție, nu i-a fost demonstrată, motiv pentru care se confirmă eliberarea reclamantului din funcție pe criterii politice.

A mai accentuat că Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat au încălcat procedura de desfacere a raporturilor de muncă, contrar prevederilor art. 61-65 din Legea nr. 158/2000, ținând cont de faptul că funcționarul public se bucură de stabilitate în funcție, legiuitorul a redat foarte clar procedura de întrerupere a raporturilor de muncă cu un funcționar public.

Respectiv, a obiectat că niciuna din condițiile legale nu au fost întrunite în situația descrisă dintre dânsul și angajator, pentru a fi încetate raporturile de serviciu, iar în dispoziția nr. 176-d din 30 august 2019 este inserat textul: „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale domnului Ion Hîncu”.

A specificat că, la caz, nu a intervenit niciuna din condițiile sau cazurile prevăzute la art. 63 din Legea nr. 158/2000, care ar servi drept motiv pentru emiterea dispoziției de către Guvernul Republicii Moldova, or, dispoziția este întemeiată pe prevederile art. 63 al. (1) lit. c) din Legea 158/2000 – autoritatea publică își reduce efectivul de personal sau lichidează funcția publică, ca urmare a intrării în vigoare a statului de personal în care nu se mai regăsește funcția ocupată de funcționarul public respectiv.

În opinia reclamantului, nici de către Guvernul Republicii Moldova, și nici de Cancelaria de Stat nu a fost redus efectivul de personal, nu a fost lichidată funcția din statul de personal, acest lucru fiind confirmat prin prevederile anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 845/2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat.

În continuare, a declarat că articolele 64 – „destituirea din funcția publică” și 65 – „demisia” din Lege, nu pot servi drept temei pentru încetarea raporturilor de muncă.

În pofida tuturor circumstanțelor descrise, la 4 septembrie 2019, Guvernul a emis o dispoziție de numire a altui șef al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, fapt care demonstrează că această funcție nu a fost lichidată, nu au fost reduse statele de personal și nici modificate.

A explicat că niciun act legislativ sau normativ al Republicii Moldova, nu stabilește drept motiv întemeiat, schimbarea statutului unei funcții (în cazul reclamantului, din funcție publică în funcție de demnitate publică), temei pentru încetarea raporturilor de muncă cu salariatul.

Totodată, funcția de șef și șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a rămas neschimbată la capitolul subdiviziune structurală, denumirea funcției sau postului, sarcinile de bază ale funcției sau postului, precum și categoria funcției publice sau postului din cadrul autorității, circumstanță care prezintă încă o dovadă a faptului că toată procedura de eliberare a șefilor și șefilor adjuncți ai Oficiilor teritoriale a fost efectuată pe criterii politice.

A învederat că concedierea sa ilegală i-a cauzat un prejudiciu moral care constă în frustrare, neliniște cauzată de privarea de unica sursă de existență – salariul și lezarea reputației profesionale datorită acuzațiilor generale nefondate.

Totuși, în pofida acestui fapt, a specificat că nu pretinde la o compensare financiară pentru acțiunile ilegale ale prezentei guvernări, ci doar solicită restabilirea sa în funcție, individualizarea fiecărui colaborator pe merite profesionale, inclusiv și a sa, precum și excluderea acuzațiilor colective ce sunt caracteristice sistemelor de guvernământ autoritare, respectarea normelor fundamentale de egalitate, echitate, consfințite de convențiile internaționale la care Republica Moldova este parte și a celor prevăzute de Constituția Republicii Moldova.

A opinat că la emiterea actului administrativ despre eliberarea sa din funcția de șef-adjunct al Oficiului teritorial Cahul, responsabil de raionul Cantemir, dispoziția nr. 176-d din 30 august 2019 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu...”, angajatorul nu și-a onorat obligațiunile de a indica informația despre exercitarea căilor de atac, contrar prevederilor art. 209 Codul administrativ.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. 209 Cod administrativ, art. 33 alin. (3), 59, 60, 166, 167, 277, 278 CPC, art. 8 alin. (1), 88 alin. (3), 91 lit. d), e), 330, 354 Codul muncii, art. 9 alin. (1) lit. c¹), 61-65, 68 din Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, pct. 32 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 27 din 24 ianuarie 2001 cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale Legii contenciosului administrativ.

A solicitat admiterea acțiunii, anularea dispoziției Guvernului nr. 176-d din 30 august 2019 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale lui Ion Hîncu”, obligarea restabilirii în funcția de șef-adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat și achitarea salariului pentru absența forțată de la muncă, conform certificatului prezentat în fiecare ședință de judecată.

Prin încheierea din 25 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost atrasă în proces în calitate de persoană terță Elena Daud, șeful Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat.

Prin încheierea din 24 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost atrasă în proces în calitate de persoană terță Elena Carastoian.

La 18 iulie 2020, Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat anularea integrală a dispoziției Guvernului nr. 176-d din 30 august 2019, anularea dispoziției Guvernului nr. 103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Ion Hîncu, obligarea Guvernului RM să emită actul administrativ, prin care să-l restabilească pe Ion Hîncu în funcția deținută anterior de șef adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, responsabil pentru r-nul Cantemir, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, în mărime egală cu salariul mediu al reclamantului pentru această perioadă, repararea din contul pârâtului a

prejudiciului moral în sumă de 25 000 de lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată, în sumă de 10 000 de lei, sub formă de cheltuieli de asistență juridică.

Prin încheierea din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost declarată inadmisibilă cerința lui Ion Hîncu împotriva Guvernului Republicii Moldova, Cancelariei de Stat a Republicii Moldova și Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 25 000 de lei.

Prin hotărârea din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea.

La 16 februarie 2021, prin intermediul poștei electronice, Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus apel nemotivat împotriva hotărârii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, iar la 12 martie 2021, prin intermediul poștei electronice, a fost prezentată motivarea apelului, solicitând casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

La 17 februarie 2021, prin intermediul poștei electronice, Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus recurs împotriva încheierii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, solicitând admiterea acestuia, anularea integrală a încheierii recurate, cu restituirea spre rejudecare a cerinței lui Ion Hîncu împotriva Guvernului Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral.

Prin decizia din 9 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins recursul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu împotriva încheierii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

Prin decizia din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu împotriva hotărârii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

Întru argumentarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 63/2019 pentru modificarea unor acte legislative, funcția publică de șef, șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a fost lichidată și instituită funcția de demnitate publică de șef, șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, reprezentant al Guvernului în teritoriu.

Totodată, dat fiind faptul că modificările legislative intervenite prin Legea nr. 63/2019 au efecte pentru viitor și nu pot avea caracter retroactiv, astfel că nu poate suprima condițiile raporturilor de serviciu constituite potrivit Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, respectiv, au remarcat instanțele de judecată că autoritatea publică corect a aplicat în privința relațiilor de muncă cu Ion Hîncu prevederile Legii nr. 158-XVI/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Or, prin modificările legislative operate, nu poate fi aplicat în privința reclamantului un alt tratament juridic, dispozițiile în vigoare în acest sens nefiind aplicabile raportului de muncă care s-au născut și erau în curs de realizare între Cancelaria de Stat și Ion Hîncu.

Suplimentar, instanțele inferioare au relevat că exercitarea dreptului de acces efectiv la funcția publică, incluzând și încetarea raportului de serviciu public, se realizează în condițiile respectării principiului stabilității.

Pe cale de consecință, a fost constatat că autoritatea publică pârâtă în mod întemeiat a aplicat în privința relațiilor de serviciu cu reclamantul Ion Hîncu prevederile Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, iar argumentele contrare ale reclamantului sunt neîntemeiate, rezultate din aprecierea greșită a normelor legale.

Deopotrivă, au conchis instanțele de judecată că dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Ion Hîncu, a fost emisă în conformitate cu prevederile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 cazului și corespunde formalităților procedurale de emitere a actului administrativ.

La 19 ianuarie 2022, Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, iar la 14 martie 2022, a fost prezentată motivarea recursului, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei recurate, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și pasibilă de casare.

A învederat că, contrar concluziei reținute de către instanțele inferioare, legea care urma a fi aplicată la eliberarea din funcție a reclamantului este Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, or, actul normativ respectiv, începând cu 19 iulie 2019, a devenit aplicabilă raporturilor de serviciu exercitate în cadrul funcției de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

În opinia recurentului, la momentul emiterii actului administrativ contestat (21 august 2019), potrivit prevederilor legale exprese ale Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, această lege nu se mai aplica funcției de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

Suplimentar, a precizat că prevederile Legii nr. 63 din 5 iulie 2019 nu prevăd nicăieri în cuprinsul acestora că modificările operate la statutul funcțiilor vizate sunt incidente doar persoanelor care vor ocupa funcțiile respective după adoptarea legii date, iar acest lucru nu rezultă nici din interpretarea prevederilor date.

A reliefat și faptul că art. XII alin. (2), (3) lit. c), e) din Legea nr. 63 din 5 iulie 2019, articole invocate în decizia contestată, se referă doar la condițiile de salarizare a destinatarilor legii date, la necesitatea eliberării din funcție a anumitor funcționari publici și numirea în funcție a altora, și în niciun caz nu prescrie, de o manieră expresă, aplicarea ultraactivă a anumitor prevederi legale.

Respectiv, aplicarea în speță a prevederilor legale ce reglementează funcția publică, din moment ce funcția reclamantului din data de 19 iulie 2019 este una de demnitate publică, contravine flagrant legii.

A mai explicat că Legea nr. 63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, legea prin care de fapt s-a modificat statutul funcției de șef

adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, urma a fi aplicată raporturilor de muncă dintre recurent și intimat de la data intrării în vigoare a acesteia.

Totodată, a ținut să evidențieze că aplicarea, la eliberarea dânsului din funcție, a prevederilor Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public reprezintă și o încălcare a art. 8, 6 și 1 Protocolul 1 Adițional din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Într-o altă ordine de idei, a specificat că din moment ce Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică conține prevederi speciale referitoare la numirea în funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, atunci acestea, prin derogare de la prescripțiile art. 6 alin. (3) din legea precitată, urmează a fi aplicate cu prioritate.

A desconsiderat și argumentul instanței de apel, precum că aplicarea în speță a Legii nr. 199/2010 va conduce la discriminarea terțelor persoane care aspiră să acceadă la o funcție de demnitate publică, or, legislația nu prevede organizarea și desfășurarea unui concurs, persoana fiind doar numită în această funcție de către Guvern, iar această decizie fiind una discreționară.

Sub aspectul ilegalității dispoziției de eliberare din funcție, a accentuat că, în speță, nu poate fi incident temeiul de eliberare din funcție în legătură cu lichidarea funcției publice, or, în situația descrisă nu a fost adoptat un nou stat de personal, iar în noul stat de personal în continuare se regăsește funcția respectivă.

La fel, a mai invocat că înscrisul la care face trimitere instanța de apel nu este în măsură să modifice statul de personal al oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, or, modificarea acestuia poate fi operată doar prin hotărâre de Guvern.

A mai subliniat că este indubitabil că funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat nu a fost lichidată, din moment ce este exercitată în continuare de o altă persoană, adică de către Elena Carastoian.

Astfel, alegațiile instanței de apel, precum că funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, deținută de Elena Carastoian este o altă funcție decât cea de șef adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, deținută anterior de către reclamant, reprezintă o concluzie vădit arbitrară, care este în contradicție cu argumentele și probatoriul administrat la dosar.

Într-o altă ordine de idei, a obiectat că instanța de apel a făcut abstracție de prevederile art. 118 Cod administrativ, care reglementează obligativitatea motivării complete a actului administrativ, iar omisiunea motivării în fapt a actului contestat și descrierea procedurii administrative, în pofida reglementărilor legale exprese, a rămas nesancționată.

A mai consemnat că, contrar pct. 15 din Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, dânsul a fost eliberat din funcție nu prin hotărâre de Guvern, dar prin dispoziție a Guvernului.

De asemenea, în contradicție cu art. 36 alin. (2) din Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern, dispoziția Guvernului nr. 176-d din 30 august 2019 nu a fost contrasemnată, fapt ce atrage nulitatea actului administrativ, potrivit art. 122 alin. (3) Cod administrativ.

A notat și faptul că în speță, nu au fost respectate dispozițiile art. 94 Cod administrativ, or, reclamantul nu a fost audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis, circumstanță care confirmă temeinicia pretenției de anulare a actului emis sub aspectul încălcării procedurii legale stabilite și care a rămas fără apreciere de către instanța de apel.

Subsidiar, a fost evidențiat și faptul că autoritatea publică pârâtă a aplicat prevederi cu un caracter pronunțat discriminatoriu, ceea ce afectează cu un viciu deosebit de grav actele administrative emise în aplicarea prevederilor legale și conduce, în temeiul art. 141 Cod administrativ, la nulitatea actelor de preavizare și de eliberare din funcție a reclamantului.

La 19 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Guvernului Republicii Moldova, Cancelariei de Stat a Republicii Moldova, Elenei Carastoian și Elenei Daud copia cererii de recurs depuse de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, fiindu-le explicat dreptul de a depune referință la recursul declarat, care a fost recepționată de către Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat a Republicii Moldova la data de 22 aprilie 2022, de către Elena Daud – la 26 aprilie 2022, iar de către Elena Carastoian – la 27 aprilie 2022, potrivit avizelor de recepție (f. d. 69-72 vol. III).

Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție referințe nu au parvenit.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Potrivit art. 245 alin. (1) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În speță, se constată că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat în ședință publică la 21 decembrie 2021 (f. d. 16 vol. III).

Este cert și faptul că la 19 ianuarie 2022, Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 41-42 vol. III).

Decizia motivată din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată la adresa electronică a recurentului Ion Hîncu și a reprezentantului său, avocatul Nicolae Frumosu la data de 9 martie 2022, fapt confirmat prin extrasul de pe poșta electronică (f. d. 44 verso vol. III).

Se mai constată că la 16 martie 2022, a fost prezentată motivarea recursului împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 50-64 vol. III).

Astfel, recursul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu împotriva deciziei din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea

uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu.

În conformitate cu art. 230 și 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Ion Hîncu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu